

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: R. L.
Cím: Az Üdv Hadserege - Budapesten

Forrás: Pesti Hírlap

Bn
(Hely)

1924. 7. 29.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy 267.12

Hely

Idő "1924"

Személy

Helvszám

Az Üdv Hadserege — Budapesten.

Elsőízben egyik délelőtt a köruton találkoztunk velük. Közepütt tömzsi, szélesarcu, szemüveges ur lépdelt, jobbán és balján egy-egy fiatalos külsejű nő. Szemük a járókelőket figyelte, az utca népe pedig az ő nyomukba szegődött. Kék szövethől készült, piros hajtókás egyenruhát viseltek, a férfi tányérsapkáján és a hölgyek florentin-kalapján áthuzott, szalagon apró aranybetűk: „Üdv hadserege.” Másnap estefelé, egy hómályos kávéház aljában bukkantak föl, most már nyolc-tíz főre szaporodva. Kezükben énekes könyv, a nők karján lant: a szeszgőzös teremben, mint betlehemes gyermekek kara, megpendült a hur és fölhangzott az áhitatos ének... Harmadszor vasárnap este találkoztam az „Üdv katonáival” a Dohány-utca sarkán egy bolt helyiségben, amelyet hadseregük ezen az estén budapesti templomukká szentelt fel.

A bejáratnál az érdek nélkül érdeklődők örökös csoportja. Nagyrészt a környék szerény sorsu polgárai, feleséggel, gyermekkel. Meggyőződnek, hogy nincsen belépődij. Az ajtóban őrködő jó testtartású Üdv-harcos egyébként is nyájasan terel bennünket befelé. Az első pillanatban nem tudjuk, hová lépünk. Tizenöt-husz széksor; ezek előtt oltár-féle emelvény. A szószéknek piros terítőbe himzett kereszt adja meg méltóságát. A balsarokban harmónium, a tetején művirágos kosarak. „A közönség” lassanként megtölti a nézőteret és a kékcsikos falakon a gótbetűs fölírásokat olvasgatja: „Az istenteleneké a pokol... Az igazaké a mennyország... Az igazság felmásgasztalja a nemzetet... Zavarukat az „előadás” megkezdése oszlatja el. A szószékre a tömzsi, szemüveges férfi lép — mint megtudjuk: Rothstein Ferenc, az ezredes.

— Énekeljünk előbb, testvéreim — mondja. Szavait németből a mellette álló tolmács fordítja le. A szószék mögött, az Üdv-katonák kórusa rázendít:

Milliók már előre mentek,
Büntől, gondtól mentve lettek,
Mert téged szívükbe vettek,
Jössz velünk? Jössz velünk?

Elhallgat a harmónium, amelyen Saak Lidia hadnagynő játszott. Majd följebbvalójával, Koch Paula kapitánynővel, az „első magyar hadosztály

vezetőjével” a szószékre megy. Ujjuk belekap a lantba, német szöveggel valami halk, szívet kítáró dalt énekelnek. Az ezredes beszéde következik. Hosszasan magyaráz az Üdv hadseregéről, amelyet tévesen néznek szektának vagy éppen — színésztruppnak. Ez a hadsereg harcoló hatalom, amelynek tagjai a már megmentettek és most széjjelmennek, hogy másokat megmentenek. Az iszákosságtól, az őszintetlenségtől és a test mindennemű bűnétől... Az Evangéliumot hirdetik, szentségek nélkül, amelyeket az egyházaknak engednek át. Amikor az öreg tábornok megkezdte munkáját, nem volt vele senki. London legsötétebb negyedébe ment, a betörőkhez, rablókhoz és a társadalom egyéb számkivetettjeihez. És elmondotta nekik, hogy Jézus vére megszabadít minden bűntől. Jöttek a megtért bűnösök és velük szaporodott az Üdv hadseregének száma. Ma már hetvenkilenc alamban szervezték meg a hadosztályokat.

— Csak hatvanhatban — igazította helyre a kapitánynő.

— A kapitánynő téved — mosolyog az ezredes. — Hadosztályunk van már Japánban, San Franciskóban, a lappok földjén, Újzélamban is. Ötven évvel ezelőtt alapította Booth „tábornok” a Salvation Armyt, amelynek az első évben 231 hadtestje volt. Husz év múlva már tizezer tisztünk és félmillió katonánk volt, akiket a tábornok a londoni főhadiszállásról vezényelt a „sátán várai” ellen. Ma már több millió az Üdv katonáinak száma. Mi, akik Budapestre jöttünk, németek vagyunk, de magyarok akarunk lenni. A mi egyesületünk egyszerű, nem öltözünk divat szerint, színházba, moziba sem járunk, nem iszunk alkoholt és nem dohányzunk. Köszönjük Csopják testvérnek, hogy idehívott...

A kapitánynő lantszóloja után megint beszéd következett a programban. Ezuttal Csopják testvér, sovány, fekete haja, lohogó szemű férfi, mondja el az Üdv hadserege bevonulásának előzményeit. Komoly emberek rótták fel, hogy a szent énekeket a kocsmába vitték. De ő nem hallgatott rájuk. Azután megjött az ezredes, ő is megtért...

Csopják testvér hangja elakad, nedves szemmel siet le a szószék előtti vezeklőpadhoz, amelyet csókaaj illet. Elfojtott sóhaj, suttogás hallatszik. Előkerülnek a zsebkendők. A kapitánynő és a hadnagynő is nagy beszédet mond. Hét órakor kezdődött az ünnepély és már tíz óra felé halad az óra-

mutató. Fáradtság zsbaszt el. Az emberek önmagukkal foglalkoznak és kinlódó arcukon látszik, hogy szenvednek. Az énekekbe lelküket öntik. Végül felhangzik az ezredes figyelmeztetése:

— A gyűlést nemsokára bezárjuk. Aki úgy érzi, hogy Istennel elintézetlen ügye van, jöjjön ide és hajtsa fejét a vezeklőpadra.

Percig senki sem mozdul. Azután az egyik sorból elősiet egy férfi és leborul a padra. Felcsuklik a sirása. Öszhaju asszony, majd egy fiatal leány követi. Megint egy férfi jön, megint egy asszony. Az Üdv katonái, a kapitánynő, a hadnagynő letérdelnek melléjük, átkarolják és vigasztalják. Azután följegyzik a címüket. Szerdán már besorozzák őket az Üdv magyar hadseregébe.

R. L.